

Když mi byly dva roky, vrátil se z vojny můj tatínek Lubin. Nějak jsme si nepadli do oka. Dvouleté dítě, ke kterému si ještě nevytvořil vztah, ho obtěžovalo a zdálo se mu rozmazlené. Po téměř třech letech vojenské služby si chtěl užívat a ne spadnout do otcovských povinností. Po dlouhém násilném odloučení se rodiče toužili věnovat úplně jiné činnosti než péči o mrně. Když jsem je v noci dlouho marně volala, nezbylo než se počůrat. Dostala jsem pak za to od táty nářez, což skvěle korespondovalo s nechutí, kterou ve mně vůči němu od počátku pěstovala maminka Dína. Vzájemná averze nám s tátou vydržela patnáct let. Pak vážně onemocněl, a jeho žebříček hodnot se totálně změnil. Najednou jsem se v něm nečekaně ocitla na jedné z nejvrchnějších příček.

V naší domácnosti začalo být s tátovým příchodem těсно. Bylo to jako v pohádce o dědečkově ztracené rukavici, ve které postupně hledají azyl promrzlá zvířátka. Když se po myšce, žabce, zajíčkovi, lišce a vlkovi dostaví medvěd, stane se situace neudržitelnou. I nás teď bylo šest v domečku mých prarodičů, který měl kuchyň a dvě místnosti: babička Miladka, děda Antonín, jejich nejmladší syn a můj strýc Tonin, já a moji rodiče. Je nad slunce jasnější, že v takové domácnosti nemohl mít nikdo soukromí. Babička s dědou ho vlastně neměli nikdy, a tak jim to ani nepřišlo, zato moji rodiče teď soukromí nutně potřebovali.

Lubina situace přiměla k mužnému činu. Sehnal podnájem sestávající z kuchyně, ložnice a padacího záchodu na chodbě sdíleného s domácností. Podnájem měl strategicky geniální polohu: nacházel se necelých dvě stě metrů od domku mých prarodičů. Dína s Lubinem se tedy přestěhovali do nového domova, aby získali vytoužené soukromí. Pro mě se toho moc nezměnilo, protože mě u babičky a dědy jaksí zapomněli. Moje postýlka zůstala tam, kde byla až do té doby: v babiččině a dědově ložnici. Stěny v ní byly vymalované blankytně modrou barvou. Byly na nich bílé obláčky, které mi připomínaly nadýchané angorské králíčky, z jejichž chlupů nechávala babička dělat heboučkou šimravou vlnu. Mezi obláčky byly

namalované velké luční květy: červené vlčí máky, modré chrpy a žlutobílé kopretiny. Nedovedu si představit krásnější místo pro idylické dětství. Když babička večer před spaním zhasla lampu, zmizely obrázky ve tmě. Ležela jsem na zádech uprostřed postýlky a pevně zavírala oči. Před víčky se mi míhaly rudé mžitky a vytvářely pohyblivé měnící se obrazce. Snažila jsem se nemyslet na velkého černého psa s ohnivýma očima z pohádky *O křesadle*, který se ve tmě objevoval pod mou postelí. Musela jsem si dávat pozor, abych nevystrčila ani prstík přes okraj pelesti, protože by mi ho jistojistě uňafnul. O víkendech jsem bývala s rodiči v novém domově. Zvykala jsem si tam dost těžko a ráda jsem se v neděli večer vracela k babičce a dědovi.

Maminka chodila do továrny na směny a táta dojížděl do zaměstnání a vracel se až večer. Nastoupil na místo na sekretariátu Strany v okresním městě. Na rozdíl od maminky neřídili jeho práci geniální normovači, kteří ohodnotili dílčí pracovní výkon po ránu odpočaté šičky na pár haléřů, ani straničtí agitátoři a vedoucí brigád socialistické práce, kteří nutili nebohé dělnice plnit už tak nelidský údernický plán na sto dvacet procent. Maminka se od výrobního pásu nemohla hnout, ani aby se doběhla na záchod, ba nestihla by se při práci svlažit ani hltém vody, i kdyby bylo dovoleno u pásu mít sklenici s vodou. Během krátké přestávky musely vyčerpané švadlenky podstoupit ponižující boj o nedostačující počet záchodových míst a přitom zhltnout chleba se sádlem. Dína se vracela domů vyčerpaná, zlomená a nervózní a nastupovala druhé pracovní kolo v domácnosti. Svému krásnému muži šila fešné popelínové košile, uklízela, prala, žehlila a vařila Lubinova oblíbená jídla.

Po návratu z vojny se už táta neshledal se svou štíhloučkou dívkou, Díniny tvary se po porodu zakulatily. Před svatbou si Lubin moc neužil, nebylo kde. Když konečně z mezí zmizel pro milování nepraktický sníh, byla jsem narychlo počata já. Jakmile rodiče zlegalizovali svazek nejen svůj, ale nás tří navzájem, už bylo sice kde, ale já jsem fungovala jako překážka.